Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2011./2. szám

„...Megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.” (2.Tim 1,9)

Állandó vigaszunk és erőforrásunk

Amikor gyermekeink kicsik voltak, akkor mindig előre felkészítettük őket az olyan kellemes vagy kellemetlen élményekre, amelyek esetleg félelmet, vagy izgalmat okozhattak volna számukra. Ezáltal igyekeztünk megóvni őket a nagyobb megrázkódtatásoktól és felesleges aggodalmaktól. Például, amikor a Budapest-i nagymamájuk eljött hozzánk, akkor ezt a nagy eseményt nem szántuk meglepetésnek, hanem inkább előre megbeszéltük velük. Sőt, velük együtt imádkoztunk útjáért. Aztán, amikor egy műtét előtt álltam, azt is előre közöltük velük. Ezért, amikor bementem a kórházba, már nem izgultak. Sőt, Enikő addigra már el is készített egy tervet, amelyben leírta, hogy távollétemben, ki mit fog csinálni helyettem otthon, hogy minden rendben menjen.

Az Úr Jézus is így tett tanítványaival. Előre felkészítette őket a bekövetkező eseményekre. Például többször megemlítette nekik, hogy el fogják árulni, meg fogják kínozni, s keresztre fogják feszíteni. De azt is hozzáfűzte, hogy harmadnapra azonban fel fog támadni. Vagyis a jövőbeli borzalmas esemény híre mellé reményt adó üzenetet is csatolt, hogy ne essenek kétségbe a hír vagy az esemény hallatára, vagy bekövetkezésekor. Többek között – a Máté 16,21-ben olvassuk: *„Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia."* Azonkívül még keresztrefeszítése előtt azt is elárulta nekik, hogy – bár ő vissza fog menni az Atyához – de nem hagyja őket árván. Mert helyébe lejön a Szent Lélek Isten, aki egyszerre az egész világon, sőt Isten minden gyermekében lakhat és működhet. Vagyis, hogy számukra ez még jobb lesz, mintha ő maradna itt, mert ő egyszerre csak egy helyen tud lenni, mivel hozzánk hasonló testben élt. Továbbá még kereszt- refeszítése előtt azt is közölte velük, hogy bár visszamegy a mennybe, újra el fog jönni az övéiért, amikor így szólt: *„Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem."* S ezzel visszajöveteléig szóló vigasszal és erőforrással látta el őket, s mindazokat, akik azóta is az övéi lettek, mert biztathatja őket, illetve minket a tudat, hogy Jézus visszajövetelével örökös béke, és boldogság elé néznek, vagy nézünk. S mondhatom, engem már sokszor megvígasztalt, erősített és bátorított a tudat, hogy bármely percben a Megváltó visszajöhet! Téged nem?

Jézus tanítványai és követői azonban nem értették meg, vagy nem fogták fel, vagy nem hitték el az ő szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról szóló igéretét. Ezért kereszthalála után békés, reménytelt várakozás helyett, bezárkóztak, és siránkoztak. A János 20,11-18-ban olvassuk: *„Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: 'Asszony, miért sírsz?' Ő ezt felelte nekik: 'Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.' Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: 'Asszony, miért sírsz? Kit keresel?' Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: 'Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.' Jézus nevén szólította: 'Mária!' Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: 'Rabboni!' – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: 'Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.' Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: 'Láttam az Urat!', és hogy ezeket mondta neki."*

Vagyis, amikor a tanítványok bezárkóztak, s amikor Mária meglátta az üres sírt, egyikük sem gondolt arra, vagy mondta, hogy – ígérete szerint – bizonyára feltámadt az Úr, azért nincs ott! Helyébe keseregtek még akkor is, amikor már örülhettek volna! S amikor mi sem vesszük komolyan ígéretét, akkor mi is – örömtelt, és békességes várakozás helyett – rettegünk és panaszkodunk, holott bízhatnánk, mert nekünk is szólt üzenete: Csak *„...egy kis idő, és megláttok engem."* Pedig ez a hit és tudat nagy vigaszt és erőt adhat!

Tapasztalatból tudom. Hisz még alig néhány hónapja hónapja, hogy férjem az Úrhoz ment. Nyílt sebem van. Ennek dacára, amikor szándékosan arra koncentrálok, hogy még „egy kis idő" és Jézus visszajön értem, s akkor lesz viszontlátásunk, örök fájdalom és problémamentességünk, s boldogságunk Jézussal odaát, akkor megnyugszom, sőt boldogan éneklem:

Te fáradt szív ott vár reád
Küzdés után a pihenés;
Nyugalom édes odaát
Ott, hol nincs többé szenvedés.
Azért csendben várj és légy nyugodt,
Azért csendben várj és légy nyugodt
Azért, azért várj csendben, s légy nyugodt.

Ha roskadol terhed alatt,
Mit az élet reád rakott;
Ne feledd el, mit mond Urad
Várj csak Őrá, és légy nyugodt

Utad kemény, lábad sebes,
Kereszted megsúlyosbodott;
Nézz fel, ott vár reád a menny,
Azért várj csendben, s légy nyugodt.

Légy csendben, hisz múlik az éj,
Ím virrad már dicső napod;
a távolból látod a fényt,
Várj csendben hát, és légy nyugodt.
(Az Amerikai Angol-Magyar Énekeskönyv 232-ik számú éneke.)

Mielőtt az Úr Jézust keresztre feszítették, és mielőtt visszament a mennyekbe, megmondta az övéinek, hogy mindkét fájdalmas esemény kibeszélhetetlen boldogsággal fog végződni. Vagyis előre ellátta őket egy csodás vigasz- és erőforrással. Ennélfogva – a legijesztőbb körülmények között is nyugodtak és bátrak maradhattak volna. Halálakor nem kellett volna bezárkózniuk és siránkozniuk, s mennybemenetele óta nem kellenne kétségbeesniük, vagy esnünk, mert tudhatják és tudhatjuk, hogy visszajön értünk, s akkor minden szenvedésnek vége, s örökre vele leszünk a mennyekben. De vajon igénybe vesszük ezt a vigasz- és erőforrást?

Ha az Úr Jézus Krisztust már a szívedbe hívtad, akkor ez a vigasz- és erőforrás a Tied is. Vedd igénybe hát! Ha még nem, akkor hívd szívedbe – bűnbocsánatáért esedezve – most. S azonnal a tied is lesz igérete, s egész életedben erősíthet!

Mátrainé F. Irma

Emeljétek fel fejeteket!

Elrepült az idő... Április hónap derekára érve virágvasárnap következik. Ezen a napon azt ünnepeljük: Jézus bevonult Jeruzsálembe, beteljesítve számos próféciát, hogy az emberek előtt nyilvánvalóvá legyen Isten tervének visszavonhatatlansága. Nem ismerték föl, s még akik hozsannát kiáltottak, azoknak a nagy része is a maga céljainak, vágyainak megvalósítását várta volna tőle...

Sokszor gondolkozom azon, hogy ha én lettem volna ott a tömegben, vajon másként gondolkoztam volna, mint azok? Azt hiszem, az adott helyzetben túl nagy volt a tömeg szerepe, s a pillanat varázsa, a hangulat, az események sodrása túl nagy lehetett ahhoz, hogy valaki mélyen elgondolkozzon és a szíve mélyén alaposan kiértékelje az eseményeket.

Nem véletlen talán, hogy annyira szeretem a csendet. Sokszor csodálkoznak is a környezetemben, hogy mennyire törekszem arra, hogy ha lehet kerüljem a zajos helyeket, hogy csend legyen bennem és körülöttem. Szerintem a mai ember egyik legnagyobb baja, hogy szinte soha nincsen csendben, s ezért nincs is lehetősége az elmélyült, megfontolt, elemző gondolkozásra.

Virágvasárnap az egyik legnagyobb ünnep – tele hozsannával és lobogó ujjongással. Ugyanakkor virágvasárnap az egyik legnagyobb kudarc, hiszen Jézus ekkor jelentette be: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.” (Lk 19,42-44)*

Imádkoznunk kell, mert ennek a virágvasárnapnak a közeledtén a környezetünk tele van jelekkel, amelyek Krisztus visszajövetelére utalnak. Lehet, hogy megint túl nagy a zaj ahhoz, hogy felismerhessük a békességünkre vezető utat? Lehet, hogy sokan nem fogják fel, hogy mennyire közeledünk meglátogatásunk idejéhez?

Milyen jelekre gondolok?

A 2010-es évben az áldozatok számát tekintve a haiti földrengés volt a legsúlyosabb katasztrófa: az elmúlt száz év egyik legpusztítóbb földrengése több mint 222 ezer ember halálát okozta és 8 milliárd dollárnyi kárt okozott. Egy hónappal később Chile következett, azóta Maribor, Japán és a Thai-Burmai határvidék. Teljesen váratlanul háborúk és lázadások törnek ki szerte a világon, a forrongások pedig egyre ellenőrízhetetlenebbek.

A Japán földrengés után az atomerőművekben bekövetkezett szerencsétlenség minden ember számára ijesztő következményeket sejtetnek. Mintha a Máté evangéliuma 24. fejezetében leírtak szó szerinti beteljesedését látnánk: *„Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! – és sokakat megtévesztenek. Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljetek, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. De mindez a vajúdás kínjainak kezdete! (Mt 24,5-9)*

A Lukács evangéliuma egyéb jelekről is beszél: *„És akkor jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban. Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerői megrendülnek. (Lk 21,25-26)*

S ha ezek beteljesednek, mint ahogy látjuk őket teljesedni, vajon lehet-e bármi okunk azt hinni, hogy a gyülekezettel kapcsolatos próféciák ne teljesednének? *„Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnek benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig kitart, az üdvözül. Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Mt 24,9-14)*

Ám az Úr Jézus arra is figyelmezetetett bennünket, hogy ez nem a kétségbeesésre, de a fejünk felemelésére, az eszmélésre való időt hozza el, hogy eszünkbe jusson: közel van a megváltásunk, azaz Megváltónk visszatérésének ideje... (Lk 21,26-27)

Ám ehhez nyitott szemmel kell járnunk. Nagyon nagy a veszély, hogy a mindennapi élet sok tennivalója egyszerűen kitörli a fejünkből és a szívünkből a szükséges információkat. Mintha soha nem hallottuk volna Jézus figyelmeztetését: *„Ahogyan Nóé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nóé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is. (Mt 24,37-39)*

Isten Fia visszajön. Hitünk egyik alappillére ez, s ezekben a napokban érdemes felemelni a fejünket és örömmel mondani: „Jövel, Uram Jézus, a menyasszony, a gyülekezet vár rád!”

Kulcsár Tibor

Áldott, aki jön

Pálma hull, térdek mélyen hajlanak
Amerre Jézus elhalad.
Ujjongó szavak… új virágeső…
„Áldott a Király! Áldott aki jő!”

Jeruzsálemnek útja csupa fény,
Virágvasárnap… régen várt remény.
Örömmámorban ül a nagy tömeg
Jézusnak egy utolsó ünnepet.

S míg minden virág elébe lehull,
Jézusnak arca lassan elborul.
Látja előre a nagy végzetet
És megsiratja Jeruzsálemet.

Kárász Izabella

JÓB ÉS ÉN (AKIKET A SÁTÁN VÁDOL)

Nyomorultul éreztem magam. Nevettem azon, ahogy a mellettem lévő szolgálók Istenről beszéltek. Valami történt, valami megmagyarázhatatlan. Hirtelen kívülről láttam meg a keresztyéneket, és viccesnek tartottam, ahogy beszélgetnek. Folyamatosan kérdések záporoztak bennem. „Ezt most komolyan gondolod? Ne légy már hülye! Honnan tudod, hogy figyel? És ha figyel, akkor mi van? Megbünteti tán a bűnösöket? És neked meg úgyis megbocsát. Nem mindegy?" Elszántan mondtam nemet. Nem, nem mindegy!

Tovább teltek napjaim, egyre több a kérdés, egyre több az ellentét, s a félelem, hogy nem az Isten útján járok, de mi van, ha észre sem veszem. „Mert azt hiszed, foglalkozik veled? Azt hiszed ez az egész igaz?" Azt hiszem igen, hogy az egész igaz. De szívemben csiraként elvetődött mag. Isten figyel-e rám? Mutatja-e az utat?

S mint villám a semmiből, fájt a gondolat, hogy csak játékszer volnék Isten számára a csatákban? Csak egy sakkbábú, amit tologatni lehet? Nem volt már vigasztaló számomra az sem, hogy tudom, a győztes oldalon vagyok. Ha meghalok is, de Istenhez kerülök.

S miközben ezernyi kérdésem merült fel a semmiből, gyomrom egyre kisebb lett, kezem remegett, belsőm reszketett a Mindenség Urától áhítozott békességre! Kértem, de nem kaptam. Isten csendben van. Jób könyvét olvasva, újabb és újabb kérdések merültek fel. De Miért? Miért, Uram!

Terveim, melyeket úgy gondoltam, Isten szerint hoztam meg, kártyavárként összeomlottak. Hogy lehet ez, Uram?

Vágytam valaki után, aki meghallgat. Vágytam mindennél jobban az istentiszteletre, és ittam a szavakat. Még a hallásom miatt eltorzult hangokkal sem törődtem, csak beszélj Uram. Itt vagyok. Itt. Ahogy az Ige is szólt: *Hallgasd meg szavam reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak! Zsolt 5,4*

Este azzal a tudattal vártam, hogy elbeszélhetem egy testvéremnek, mi történt. A beszélgetés abból állt, „én tudom mit érzel", aztán másra terelődött a szó. Elmondtam, hogy összetörőben terveim, de odáig, hogy a fő problémát elmondjam, nem jutottam. Az Isten és a köztem történt kapcsolat romlását. De nem baj, másnap hárman imádkozunk. A másik testvérem hamarabb jött, hálát adtam érte. Ismét megnyitottam számat, de a válasz, „nekem is vannak kérdéseim a jövőre nézve". Szomorúan vetettem le a fejem. Vajon fájt Jóbnak is, hogy nem hallgatják meg? Vajon mit érzett, amikor ő is el akarta mondani kétségeit, még ha olyan Istenkáromlásnak tűnhet is? Imádság előtt Igét olvastunk. Az 50. zsoltár olyan harsogó volt számomra, mint amilyen lehetett Jób számára az Isten válasza. Nem a kérdésekre kaptam választ. Hanem valami hatalmas, de visszafogott indulatot éreztem belőle. Megrettentem. A szám is és a szívem is becsukódott a felismert Isten szavától. De nem tudtam imádkozni sem. Képmutatásnak találtam volna. Kegyesen imádkozni azokkal, akik nem hallgattak meg. Kegyesen imádkozni úgy, hogy ilyenné vált a szívem. Megfordult a fejemben, hogy nyomok valami kegyes szöveget, de mi értelme annak? Elrohantam. Vitt a lábam, mert beszélni akartam. Beszélni Istennel.

Mikor lelkigondozómhoz értem, rettegtem, hogy ő is csak kinevet, vagy meg sem hallgat. De nem így történt. Elmondtam, mit érzek, mi megy a fejemben, és a kérdéseimet is. Majd beszélt. Beszélt arról is, amit ő átélt. Meglepetésemre azokat az igéket emlegette, amelyek döntéseimben befolyásoltak. Azokat az ellentéteket, amelyek gondot okoztak. Isten elhívja Ábrahámot, és ígéretet tesz, hogy beviszi a jó földre, és megsokasítja őket. És mégis hogy fér ebbe a képbe bele, hogy egyetlen fiát kéri Isten? Hogy illik ez bele abba az ígéretbe, amit Isten mondott? Vajon Ábrahám mit érzett, mit élt át addig, amíg felért a hegyre? Micsoda tusákon lehetett túl. De Isten tervei így a mi életünkben is gyakran ellentmondanak. Elhív, majd olyan dolgok történnek, amelyek látszólag ellentmondanak egymásnak. Megértettem, hogy nem láthatom úgy, ahogy Isten látja felülről.

És ami a legfontosabb: „*Mert én tudom, hogy az én megváltóm él!" Jób 19,25.* Tudom, hogy az ördög működik, és el akarja takarni, vonni a tekintetemet a keresztről. Tudom, hogy ki kellett – akár így segítségével is – mondanom: Istenhez tartozom. Az Ő gyermeke vagyok. Tulajdon Fiát adta. Az Ő vére tisztít meg. És törődik velem. Szeret engem.

Aznap eszembe jutott Isten válasza Jóbhoz. Isten beszél a teremtményeiről. Hogyan alkotta őket. Én is látni akarom. Látni szeretném, Uram. S ahogy néztem az állatkertben sétálva tökéletes teremtményeit, rájöttem, hogy képtelen vagyok azt is felfogni, hogyan tervezte meg a leopárd bundáját. Hogyan festette meg a páva tollazatát. Hogy lehetséges, hogy bár egynemű és egyfajtájú állatok, mégsem teljesen egyformák. Akkor én hogy kérdőjelezhetem meg Isten szavát, terveit, útmutatását? Gyönyörködtem, s élveztem, hogy Isten gondoskodott az aznapomról, időjárásról körülményekről, kísérőről és igen, tiszteletjegyről is.

Reggel sms-ben kaptam Igét: *Uram, te megvizsgálsz, és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Zsolt 139,2-3.*

A reggeli ige pedig: *De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában. Ézs 48,10.*

Bár korántsem vagyok feddhetetlen, mint Jób, és nem is emlegethető egy kalap alatt életünk, de elmondhatom én is: Isten válaszol kimondhatatlan imáinkra.

M. Attiláné

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában rendelkeznek az 1% felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni…

Adószámunk:

18007411-1-42

Előre is köszönjük!

1%

A GECSEMÁNÉ KERTBEN

Ahogy újra és újra elolvasom a Gecsemáné kerti történetet az evangélisták tollából, magam elé képzelem, mi is játszódhatott ott le. Az egyik nap végén elmegy Jézus egy helyre azokkal, akik a legközelebb álltak hozzá. A tanítványok feje zsong az elmúlt napok eseményeitől, az utolsó vacsorán hallottaktól, Péter harsogó fogadkozásától. Tele vannak a saját gondolataikkal, a család megélhetési problémáival vagy éppen egy szimpla kérdéssel, hogy mi a csudának megyünk a kertbe, amikor már alig látni valamit. De mégis, a hazafelé vezető út helyett követik mesterüket. Ő biztos tudja mi célból és hova mennek.

Az Olajfák hegyén Jézus megmondja nekik, mit fog tenni és kéri szeretteit, hogy álljanak mögé a küzdelmében. De a tanítványok teste egyre fáradtabb a percek múlásával. A nap végi szürkületben, félálomban már oly távolinak tűnnek Jézus szavai... elalszanak.

S míg ők alszanak, az Úr küzd. *„...emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult" (Fil 2,7b).* Az Emberfia és az Isten-fia harca ez. Bár Ő tudja, hogy Mennyei Atyjának minden lehetséges. Még az is, hogy másként döntsön a megváltási tervet illetően. Pontosan tudja, hogy Isten mindent a kezében tart és ezért Jézus alázatát kifejezve, a teljes kiszolgáltatottságot jelképezve arcra borul, míg Atyjával beszél. *„...megalázta magát mindhalálig" (Fil 2,8a)*

Este van. Jézus vért verejtékezve imádkozik, s a „mindenre kész" tanítványok? Szemük elnehezült és jottányi erejük sincs barátjuk mögé állni. Hisz nekik is annyi bajuk van, már csak emlékkép, hogy mit kért tőlük pár perce. De Jézus újra és újra visszamegy hozzájuk, és kéri, mi több felszólítja őket, hogy vigyázzanak és imádkozzanak, mert a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Vajon itt magáról is beszél? Az Úr jól ismerte barátait, de önmagát mégjobban. Ahogy ma mondjuk helyén volt az önazonossága. Tudta, honnan jött, milyen feladattal bízta meg Atyja, és hogy hova tart. Mi tudjuk, hogy kik vagyunk, hova tartunk, és kihez tartozunk? A mi Gecsemáné kertünknek melyik pontján vagyunk éppen?

Talán…

- ...szótlanul, engedelmesen és megfáradtan követjük Urunkat a kereszténységünkben

Akkor bátorítson, hogy Jézus végig ott van mellettünk, és Élő vízként akar felfrissíteni minket.

- ...eljutottunk az életünkben arra a mélypontra, amikor már csak azt óhajtjuk, hogy: „múljék el tőlem e keserű pohár!"

Akkor vigasztaljon az, hogy Jézus küzdelmes könyörgése „csak" előképe volt a feltámadás örömének. A kertben rá merte bízni magát arra, Aki pontosan tudja, mi miért történik.

- …éjjel-nappal virrasztunk gyermekünk, házastársunk, barátunk élete mellett

Akkor adjon erőt az, amit az Úr is tett: *„...megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel" (Fil 2,7a)*

- …eszünkbe jut, amikor megígértük valakinek, hogy imádságban támogatjuk és mégis elfelejtettük hordozni őt?

Akkor lüktessen a szívünkben a Biblia szava, Jézus főpapi imájából, amikor imádkozott értünk, hogy egymás mellett egységben tudjunk állni (Jn 17.)

Végigsétáltunk már hűvös estén a Gecsemánén, ahol az Úr nem csupán önmagáért, mind inkább érted és értem küzdött? Mert nagy volt a tét és óriási az ár. De csodálatos kegyelemmel bontakozott ki az a terv, melyet az Atya készített a mi megmentésünkre, hogy örök élettel ajándékozhasson meg. S ma legyen erőnk virrasztani, állhatatosan imádkozni, megbocsátani és az Ő szíve szerint szeretni.

Az Atya pontosan azon az úton vezet minket, amelyen járnunk kell, néha talán a Gecsemáné kert sötét, fákkal teli sűrűjébe... de ahol nem más, mint Jézus vár ránk.

Elek Éva

KIVIRULT ÉLETEK

Mikor a gyermekeink még általános iskolások voltak, sokat hallottam a nagyszülőktől, hogy mennyire lehet szeretni az unokákat. Már ebben a korban járunk feleségemmel együtt, hogy nagyszülők lettünk. Megszületett az első unokánk, aki egy kislány és Alizka a neve. Születésével ő nagyon megváltoztatta az életünket, hozott nekünk derűt, vidámságot, szeretetet, szinte új érzést hozott az életünkbe, és mondhatom, hogy kivirult életet mindkettőnknek. Most értettem meg a nagyapai érzést. Nagyon sokat tudtunk együtt lenni a kis unokámmal, bár az igazi az lenne ha mindig együtt lehetnénk. Legutóbb az óvodába járás kezdete előtt folyamatosan kilenc hónapot voltunk együtt, mivel a feleségemmel együtt mi vigyáztunk rá, amíg a szülei a munkahelyükön voltak. Csodálatos időszak volt ez. Ez a kilenc hónap hitem erősítésére is lehetőséget adott, mivel újra elolvashattam a Bibliát, a teljes Ó- és Újszövetséget. Erre az olvasásra akkor volt lehetőségem, mikor az unokám déli alvására került sor. Most már óvodába jár, kevesebbet tudunk találkozni, de nagyon várunk arra az alkalomra, amikor újra együtt lehetünk, és részesülhetünk az ő önzetlen szeretetében.

A családunk tovább növekedett, mivel Isten megajándékozott bennünket egy kisfiú unokával is, ő Mátéka, még pár napos, nagyon vártuk az érkezését, ő a fiam elsőszülött gyermeke. A kisfiú szülei – úgy, ahogyan mi is a feleségemmel – Istenhívő vallásos emberek, és a gyermeknek is ilyen indíttatásból választottak keresztnevet, bibliai nevet, Máté evangélista alapján.

Nagyon reménykedünk és imádkozunk érte, hogy ő is kövesse majd élete során szülei és nagyszülei Istenhitét, és egészségben, Isten útját járva, kivirult életet élve jusson el a nagyszülői életkorba.

J. János, Bekecs

„Mert a szívnek teljességéből szól a száj”

Hogy miért is választottam bizonyságtételem kezdéseként ezt az igeverset? Mert én is így érzek valóban, amit itt soraimmal közreadok, és teljes egészében szívemből fakadnak gondolataim.
Így tavasz táján igen erős bennem az emlékezés életem régebbi időszakaira, és mindig nagyobb bennem a hála az én Istenem felé, amiért óvott, védett, vezetett és tanácsolt, és nem utolsó sorban azért, mert minden egyes élethelyzetemben vígasztalt.
De mivel életünk útja sokszor mély szakadékokat sem kerülhet el, az én életemben sincsen ez másképpen. Így tavasz táján mentek el mellőlem drága szüleim, testvérbátyám és a férjem is. Noha részben ezek természetesnek tűnő dolgok, ám mégis úgy érzem még most is, hogy nagy űrt hagytak maguk után. De azt is tudom és érzem is, hogy az én Istenem felém megnyilvánuló szeretete erősebb minden fájdalmas gondolatnál, ami lehangoló és destruktív érzéseket kelt bennem. Hiszen tudom, hogy Isten minden munkáját életünkben bölcsen viszi véghez, és sosem ejt hibát. Megtapasztaltam, hogy ezek a göröngyös időszakok arra jók az én életemben is, hogy erősebben és nagyobb hittel kapaszkodjak az Úrba és az Ő hatalmas karjába, erejébe. Drága jó Atyám naponként hozzám intézett szavai, tanításai, amit szent Igéjéből kapok, mind arra ösztönöznek, hogy ne veszítsem el a Benne lévő bizalmamat.

Nagyon nagy áldás és kegyelem számomra és mindenki számára, hogy sok kedves igei tanítás hangzik naponta a MERA rádióadásaiból, és sok jó hiterősítő könyvhöz is hozzájuthatunk, amelyek igazi lelki táplálékok. Ilyen a MERA lap is.
Visszaemlékezve a régebbi időkre mi is többször hallgattuk a Trans Word Rádió adásait Monte Carlóból. Örültünk, ha csak kevésbé zavarták, és tisztábban hallhattuk. Sok kedves ének is elhangzott ezekben az adásokban. Most is szívem egyik igen kedves éneke, amit onnan hallottam először, és addig nem ismertem. Annyira a szívemhez szólt, hogy én rögtön gyorsírással le is írtam. De ez már elég régen volt, kb. 1986-ban. Sokszor könnyeimmel küszködve idézem fel magamnak a szövegét. Új erőt nyerve haladok tovább életutamon.
Mivel nemsokára Jézus kereszthalálára és feltámadására emlékezünk és ünnepelünk, így még jobban átérezhetjük szívünk megújulását, azt a csodát, amit felfogni nem, csak csodálni lehet.
Mint ahogy az előkertemben a pompásan nyíló hóvirágsorom, amit kb. 20 éve ültettem oda – s amely szinte már hónapok óta szemet, szívet gyönyörködtet – évről évre megújul, úgy újul meg Isten hatalmas szeretete naponta a szívemben. Amikor szép napos volt az idő, fennállva virítottak hóvirágjaim, de aztán borús idő jött, s egy hólepel takarta őket. Miután újra leolvadt róluk a hó, látszott, hogy fejüket a földig hajtották, alázattal dicsérve az Alkotót! Ez arra tanított engem is, hogy ha próba ér, alázattal hajoljak meg Jó Atyám előtt, és higgyem, hogy javamra munkál mindent az életemben. Ha pedig napfényesebb az életutam, akkor szüntelen dicsérjem Istent!
Imádkozom értetek, hogy a szent munka mind gyümölcsözőbb legyen.

K. Sándorné, Miske

NE AGGODALMASKODJATOK

„De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok hogy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában mit mondjatok.” Máté 10,19

A fenti igét csodálatosan átéltem, amikor bíróság elé állítottak, először életemben. Anyukám beteg volt, és mi másokkal együtt körülötte voltunk. Igét olvastunk, és együtt imádkoztunk. De valaki azért feljelentett bennünket, hogy mi háznál gyülekezünk, ami akkor meg volt tiltva, ez a kommunista rendszer alatt volt. Ezért behívót kaptam a bíróságra. A postás engem nem talált odahaza, mert dolgoztam. Édesanyám megadta neki a munkahelyem címét, és ő oda hozta az idézést az irodába, ahol dolgoztam. Odagyűltek körém a munkatársak csodálkozva, hogy mi történt veled Vali, hogy a bíróságra hívnak. Ekkor bejött a direktor, és kérdezte: no, mi van itt? Mikor elolvasta az idézést mérgesen az asztalra ütött, és azt mondta: ilyen ember, mint én nem méltó az életre! Teljhatalommal azonnal felmondott.
Mikor elolvastam az idézést, egy alkalmas pillanatban elővettem a Bibliámat mely mindig a táskámban volt, és kértem az Úr Jézust, hogy szóljon hozzám. Ekkor a fenti Ige szólt hozzám. Ekkor tökéletes békesség töltötte el a szívemet és nyugodtan mentem a bíróságra.
A bíróságon szememre vetették és felrótták nekem, hogy a húgom kérvényezte, hogy kiutazhasson a vőlegényéhez Németországba, s az engedélyt végül megkapta, kiutazott, de az engedélyezett határidőre nem jött vissza. „Mit gondolok én ezek után, azt hiszem, azt tehetek amit akarok? Majd gondjuk lesz rám, és úgy elrepítenek innen, hogy a lábam sem éri a földet.” „Megtehetik”, – feleltem rá – „ha Isten megengedi.” „Isten? Ki az, nekem az senki, ez a kályha többet ér, mert ez melegít és éltet” – kiabálta a bíró. Nagyon ideges lett, látva, hogy én nem ijedtem meg. Elzavart. De újra hivatott, hogy jegyzőkönyvet írjanak, ami alapján megbüntethetnek. Ekkor egy pókhálós padlásszobába mentünk egy kollegájával és a gépírónővel. Mindenképpen meg akart ijeszteni. Kiabált, de a kollegája figyelmeztette, hogy nem látja, az asszony milyen nyugodt? A vége az lett, hogy amikor bementem, hogy a pénzbüntetést befizessem, bocsánatot kértek, de mivel ezt az ügyet elkezdték, be is kell fejezni.
De nekem volt jogom fellebbezni a munkahelyemen, és rögtön egy kollegához fordultam, aki a munkás-bizottság tagja volt. A bizottság összeült, és úgy határoztak, hogy visszavonják a felmondást, amit törvényesen igazoltak is. Erre a direktor, hogy kijavítsa hirtelen határozatát, összehívta az összes dolgozót, munkásokat, tisztviselőket, és tőlem bocsánatot kért. Én csodálattal dicsőítettem az Urat, hogy ilyen győzelmet adott nekem.

S. Valéria, Subotica, Szerbia

Tavaszi méregtelenítő kúra

Divatos dolog. Amolyan trendi cselekedet. Minden magára valamit is adó nő végigcsinálja. Van egy napos fajtája, van három napos verziója, aztán egy hetes is, és végül 5-6 hetes válfaja is. Mindenki kedvére, egészségi állapotára és persze elszántságára tekintettel választhat magának a jobbnál-jobb kúrákból, ami persze méregtelenít, megszépít, és nem utolsó sorban karcsúsít. (Csak tudnám mi lesz azokkal, akik már eddig is inkább soványak voltak, mint elhízottak, de mostanság egy menő valakinek a felesleges kilókkal illik harcolnia, akár tetszik, akár nem, akár szükséges, akár nem, mert hát ez is trendi...) Szóval méregtelenítünk. Közben teákat iszogatunk, szaunázgatunk, koplalunk, és persze idegeskedünk, veszekszünk, mert a legtöbb embernél az állandó éhségérzet ingerlékenységet, feszültséget, és végső soron kiállhatatlanságot generál. De csináljuk, mert fő az egészség! Valóban ez lenne az egyedüli módja a testi-lelki „újjászületésnek"? Mert egyik másik kúra ezt ígéri elég megtévesztően és felelőtlenül. Nem mondom, valóban vannak olyanok, akiknél ugyancsak indokolt lenne néhány felesleges kiló leadása, (és nemcsak a tavasz beköszöntén), és azt se vitatom, hogy bizony sokan nem éppen egészségesen étkeznek, hústhússal, édességet édességgel, sört borral és töménnyel, mindeközben a különféle zöldségeket, gyümölcsöket messze elkerülve, nehogy véletlenül megártson szegény szervezetének az a sok vitamin meg rost anyag! Komolyra fordítva a szót, tényleg jó volna az étkezés terén is mértékletesnek és önmegtartóztatóaknak lennünk, hiszen Isten a fizikai testünket is sáfárságra adta nekünk. Bölcs használatra. Pál apostol érdekes képet használ, amikor ezt kérdezi a korintusi testvérektől: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?"(1.Kor 6.19)* A testem tehát templom kell, hogy legyen. Isten Szentlelkének a temploma, s hogy nézne ki egy koszos, elhanyagolt, lepusztult, lelakott templom. Nem éppen vonzó, hívogató látvány egy ilyen épület! Inkább taszító, s ezen túlmenően az épület gazdájára is rossz fényt vető. Milyen az az Isten, akinek ilyen a háza? Nem törődik vele, vagy a gyermekei nem törődnek Ővele, mármint Istennel? Félek, hogy a lepukkant külső mögött legyen az fizikai épület, vagy Isten Szentlelkének a temploma, azaz mi emberek, mindig lepukkant belső lapul. S tudjuk, Isten nem vállal közösséget a tisztátalansággal, a bűnnel, azaz Ő csak tiszta, szent életben vesz lakozást Lelke által, s ha Ő valakiben él,

az a külsején is meglátszik: a tisztaságán, a rendszeretetén, a rendezettségén, de még az evésén is.

De térjünk vissza a méregtelenítő kúrákra. Lehet hasznos, de ennél talán sokkal hasznosabb lenne, ha úgy általában egészségesen élnénk: az étkezés terén, a fizikai és lelki tisztaság tekintetében, az időnkkel-erőnkkel való sáfárság dolgában, és a lelkünkkel való törődés tekintetében is, tudva, hogy mindennek rendelt ideje van. Ideje van a munkának, ideje a pihenésnek, ideje az Úrral töltött időnek, és ideje a belső megtisztulásnak, elmélyülésnek is. Olyan kár, hogy ezekről mintha sokkal kevesebb szó esne. A fizikai testükkel olyan sokan, sokat törődnek, talán túlontúl sokat is. Ilyen kúra, olyan vitamin, amolyan kozmetikum, aztán pakolások, kezelések, teák, étrend kiegészítők, soros csodaszerek... És mi lesz a lelkünkkel?! Tudjuk, hogy sok betegségnek, étkezési rendellenességnek lelki eredete van, és orvosok, pszichiáterek igyekszenek segíteni a bajbajutottaknak, hogy megtalálják a gödörből kivezető utat. Megkockáztatom, hogy a szépségipar számára is kész csőd lenne egy tömeges Istenhez fordulás, nemcsak azért, mert önmagam istenítése helyett valóban az Élő Isten kerülne az Őt megillető helyre, hanem azért is, mert a megbékélt szív, a szeretettől átitatott emberi kapcsolatok, a helyére került Isten- és énkép a külsőn is meglátszik: szépít és fiatalít. Ezt sok éves megfigyelésekre alapozva merem kijelenteni.

Természetesen, mint az életben mindenre, úgy a lelkünk tisztaságára is igaz, hogy ha nem tartjuk karban, akkor elkoszolódik, méreganyagokkal telítődik. Mi tehát a megoldás?! Isten Igéje ezen a téren se hagy bizonytalanságban minket. Ha kosz van, akkor takarítani kell, mégpedig alaposan és kitartóan. Péter így biztat minket: *„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által." (1.Pt 1,22-23) „Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjetek az üdvösségre; mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr." (1.Pt 2,1-3)*

Jakab apostol is foglalkozik a kérdéssel: *„Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely meg tudja tartani lelketeket. Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejti, hogy milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete." (Jak 1,21-25)*

Pál apostol is hangsúlyozza a belső megtisztulás fontosságát. *„Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt." (Kol 3,5-10)*

Tavasz van. A megújulás időszaka. A természetben minden az újjászületésről, a megújulásról szól. És a mi életünkben?! Mert legyen egy kúra mégoly hasznos is, és megannyira megújító is, maximum néhány évvel vagy évtizeddel képes meghosszabbítani az életünket. De a legegészségesebb, legfittebb ember is elmegy egyszer a minden élők útján, mert a meghalásnak is rendelt ideje van. S mi lesz azután?! Ha, csak a fizikai testünkkel foglalkoztunk, akkor félek, hogy nagy a baj, mert elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik. S az ítélet eredménye attól függ, hogy ebben a földi életben elfogadtuk-e az Isten által felkínált újjáteremtést, megtisztulást.

Kulcsár Anikó

HÁLÁVAL EMLÉKEZEM

Hálaadással köszönjük meg a jó Atyának, hogy immár ötven éve hallgathatjuk a rádió adásokat, melyet nagy örömmel kezdtünk hallgatni még a kezdetben. A hatvanas években gyakran átjárt hozzánk szolgálni Vass Ferenc lelkipásztor testvér kedves feleségével Tahitótfaluból. Ő mondta, hogy van a monte carló-i rádióadás. Ezután, ha csak volt rá lehetőség, rendszeresen hallgattuk.

Volt lehetőségem, hogy 1969-ben én is ott lehettem Bécsben az Európai Baptista konferencián egy hétig, ahol ott volt Billy Grahamm testvér is, és nagyon sok lelki áldásban volt részünk. Ott megismerkedtem Steiner József testvérrel, aki tájékoztatott a rádióadásokról. Ővele levelezést is folytattunk, de mivel én hivatalban dolgoztam, és nagy volt az ismeretségi köröm, sok levelet kaptam Magyarországról is, ezért különösen megfigyeltek. Ez főleg akkor tudatosult bennem, amikor a Steiner testvértől kaptam egy nagyobb borítékban szép fali naptárakat. Ez a küldemény először Prágába került, s csak azután hozzám, de személyesen kellett átvennem, és hivatalos helyen kibontani, hogy mi van benne. Mert akkor minden gyanús volt, ami külföldi. Ezután megfenyegettek, s azt akarták, hogy szüntessem meg a „nyugati" levelezéseket. Tudtam, hogy megfigyelnek. Lehallgatták a telefonomat, megfigyeltek, ha szolgálati úton voltam. Ezekről a dolgokról jobb nem beszélni, mert többször elég nehéz helyzetben voltam, de a jó Atya megsegített.

Rendszeresen jártam gyógyfürdőkbe, mert autóbalesetem volt. Itt is hallgattam a rádióadásokat délelőtt és este is. Többször volt olyan szobatársam, aki velem együtt hallgatta. Itt hallgattam a magyar és a szlovák adásokat. Egyszer Kassáról volt egy szobatársnőm, és volt bennem bizonyos félelem, mi lesz velem, hogy fogom hallgatni az adásokat, mert ő a kerületi rendőrkapitányságon dolgozott. De rövid időn belül elmúlt a félelmem, mert ő is együtt hallgatta velem az adásokat. A szlovák adás után volt az Ukrán és ő azt mondta: hagyjuk azt is, s ha én valamit nem értek, majd ő tolmácsol. Boldog voltam, mert így minden nap kétszer együtt hallgattuk az adásokat.

Egy másik alkalommal volt velem egy kedves testvérnőm kéthetes üdülésen. Mivel gyönyörű idő volt, és nagyon szép környezetben voltunk, kimentünk a parkba, és vasárnap délelőtt ott hallgattuk az adást. Ő a padon ült, én a tolókocsiban és nálam volt a rádió. Láttam, hogy két hölgy jön felénk, de úgy döntöttem, nem kapcsolom ki a rádiót, mert azt hallgatunk, amit akarunk – még ha magyarul is van –, mert vallási adást hallgatunk. Oda is jöttek, és egyik

leült a padra, a másik meg mellém a fűbe. Kis idő múlva azt mondja a mellettem ülő: ért magyarul, de a vallás nem érdekli. Én csak azt mondtam: nem kötelező hallgatni – de nem ment el. A másik azt mondja, hogy ő sem hisz Istenben, de kell lenni valakinek, aki irányítja a világot. Nemsokára be kellett menni az ebédlőbe és így vége szakadt a beszélgetésnek. De később jött az idősebb hölgy, és nagyon sok kérdése volt. Azt akarta, hogy beszéljek vele, mert ő nagyon boldogtalan. Akkor bizonyságot tettem, és jó pár óra beszélgetés után nagyon boldogan ment el tőlünk. Azután már másnap mentünk haza, de ennek a hölgynek odaadtam a kassai imaház címét, hogy menjen el oda, és ott szeretettel veszik őt körül a testvérek. Leveleztünk, és tudom, hogy volt párszor az imaházban, és bizonyságot is tett, hogy milyen boldog, hogy az üdülésen megismerkedtünk. Ezt egy kassai testvérnő mondta nekem amikor később találkoztunk.

Szintén ezen az üdülésen történt egy másik alkalommal, hogy hallgattuk a rádiót ott kint a parkban. Hirtelen Ilonkát láttam jönni felénk. Vele már beszélgettünk előtte, de azt mondta, hogy ő hitetlen és neki ne beszéljünk Istenről. Mi vártuk az alkalmat, és most eljött. Odajött hozzánk, és leült a padra szó nélkül, és hallgatta ő is a rádiót. Mi sem szóltunk semmit, mert buzgón hallgattuk az adást, szívünkben fohászkodva, hogy adjon Isten lehetőséget a bizonyságtevésre. Mikor vége volt az adásnak, megszólalt Ilonka és azt mondta, hogy neki most éppen erre volt szüksége, amiről a rádióban beszéltek. Ezzel megkezdődhetett a további beszélgetés, ami aztán délután a szobában folytatódott késő estig. Akkor már nagyon boldog volt, és több iratmissziós anyagot adtunk neki. Mikor elment tőlünk, és a szobájukba akart menni, megcsúszott a küszöbön és nagyon megütötte a lábát. Mert ő is mozgássérült volt és bottal járt.

Reggel jött a szolgálatos nővér hozzám, hogy az Ilonka néni kéri, menjek el hozzá, mert este elesett, és nem tud felkelni. Amikor odamentem hozzá, ő támadóan szemrehányást tett, hogy azért esett el, mert hallgatta a bizonyságtevésünket. Én mondtam neki, hogy nincs igaza, mert Isten ezt a helyzetet is jóra fogja fordítani. Úgy is lett. Mondta, hogy vannak itt többen református testvérek, akik járnak templomba. Akkor kértem, hogy üzenjen ezeknek az embereknek, mert délután eljövünk a testvérnőmmel, elhozzuk a magnót, és fogunk hallgatni igehirdetéseket és bizonyságtételeket. Úgy is lett. Összejöttünk vagy nyolcan-tízen, és boldogan hallgattuk a magnót. Nagy öröm volt mindenki számára, és sokat beszélgettünk. Ezt nem tehettük volna meg kint a parkban, vagy a folyosón, mert nagyon feltűnő lett volna. De benn a szobában igen. Mivel ez egy vadászkastélyban volt, a hatalmas szobát még külön két ajtó is elzárta a folyosótól. Így nem hallották, hogy mi van benn. Nyugodtan beszélgethettünk, és hallgattuk a prédikációt, énekeket. Később aztán mondtam az Ilonkának: látod, ha nem történik veled egy kis baleset, akkor nincs ez a szép áldott vasárnap délután. Isten a rosszból is nagyon jót hozott ki. Ezzel az Ilonkával is sokáig leveleztem. Hiszem, hogy a jó Atya munkálkodott az ő szívében is.

B. Erzsébet, Szlovákia

MEGNYUGVÁST TALÁLT

Szükségünk van jó kapcsolatokra, barátságokra a világban. Sokszor mondjuk: úgy kell ez, mint egy falat kenyér! Még inkább megértő, szerető rokonra, testvérre, akivel együtt nőttünk fel, aki ismeri a múltunkat, jelenünket, és akinek a jövőnk sem közömbös. Ennek egy „magasabb", mélyebb dimenziója a lelki-szellemi egység, ahol minden, a mindenek felett való, egy Lélek által, az Isten Szent Lelkének vezetése alatt történik. Ez több minden emberi jóindulatnál, törődésnél, szellemi műhely értékénél, baráti társaság jó hatásánál. (Ami pedig jelen körülmények között igazán nagy kincs lehet, ezért törekedjünk erre!)

Minden időben szeret, a ki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. (Péld 17,17)

Nemrégen kórházba kellett befeküdöm. A kezelések szüneteiben egy 6 ágyas kórteremben pihentem. Egymás felé fordultunk nyomorúságunkban, tanácsként elmondtuk tapasztalatainkat betegségünkkel kapcsolatban, és az átélt élményeket megosztottuk, ahogy ez lenni szokott ilyen helyzetben. Micsoda tragédiák elevenedtek meg, sebek szakadtak fel, melyek mások helyzetére gyógyírként hatottak. Akik helyzetüket kilátástalannak gondolták, az összevetés erőt adott: „hogy lehetett kibírni?! – Ó az én problémán eltörpül ezek mellett."

A szűkös és racionalizált betegellátás más kórterembe vezényelt másnap. Újabb betegek, élettörténetek, javulással járó bíztató, vagy csak pislákoló reménységgel vajúdó, tehetetlenségre ítélt sorstársak. A magammal hozott „Igés kártyák" és személyes bizonyságtételem terelték a gondolatokat a hit felé. Kapaszkodók és ígéretek. A helyzetünkön ott nem változtatott, de az érdeklődést felkeltette. Isten beszélt hozzánk Lelke által.

A szomszéd ágyon egy beszédes (ez volt róla a vélemény, én nyíltnak és őszintének láttam), 70-es éveiben lévő asszony sírt. Kibeszélhetetlen örömmel, sugárzó arccal vallást tett: Isten nem felejtkezett meg rólam, habár én hűtlen lettem. Tudja testvérnő – mutatott rám –, az engem és unokámat ért veszteség kitörölhetetlen fájdalma megkeményített. Nem értettem Isten útjait, ma sem tudom elfogadni, de most hálát érzek. Azért kell itt lenni, azért kellett találkoznunk, hogy az Ige, a Biblia szavain keresztül nyugalmat találjak. Így szeret az Isten?! Fiatalasszonyként ismertem meg a hitet egy keresztény közösségben a Mátraalján. Résztvevője voltam szolgáló csoportnak, szavaltunk, énekeltünk sok gyülekezetben, mint egy nagycsaládban a testvérek együtt. Aztán jöttek a tragédiák... Egyetlen leányom súlyos betegségben hamar elment. 6 éves unokámat a vejem nevelte. Bánatára nem talált enyhülést, 1 évre rá ő is meghalt. Egyedül maradtam kislány unokámmal. Ő a veszteséget már felfogta, érzékelte, kérdései azonban az én szívemet szakították szét. Igazi válasz, segítség nem volt, lelki testvéreimmel a kapcsolat megszakadt a távolság, az új feladat miatt, így vigaszt sem találtam. A felelősség súlya roskasztotta lábam. Idős korban egy kicsi leányt nevelni? Otthonba semmiképp se akartam adni. Honnan volt mégis erőm? Hogy tudtam mindent elviselni? Az ügyek intézésével, a „miértek" feszültségében teltek a napok. Sokszor elgondolkodtam, de nem tudtam a választ. Eddig. Ma Isten újból szólt hozzám, felnyitotta szememet, látok, hiszek és megköszönöm, hogy kitartóan várt rám kegyelmesen. Szeret. Most eszembe juttatja az elfelejtettnek hitt, megszürkült áldás ígéreteket: „Enyém vagy", „Rólad soha el nem felejtkezem". Csak mondta és mondta. Mindenki figyelt. A keserűség, hűtlenség, vádolás poharába Isten a megbocsátás italát öntötte csordultig, ami szétáradt a szobában. Vizitre más erő költözött a kórterembe. Nagy áldott alkalmak történetei elevenedtek meg, örömteli emlékek következtek, majd közös ismerősöket kerestünk. Testvéreket, akiknek áldott szolgálatai örökké a szívünkben maradnak. Mi is testvérként üdvözöltük egymást.

Azóta ebben a testvéri kapcsolatban Jézus Krisztus szeretetét tapasztaljuk. Engem lelkigondozásra ösztönöz. Testvérnőm sokszor elmeséli a már felnőtt unokájának, hogyan könyörült rajta az Úr idős napjaiban. Megnyugvást és testvért talált a kórházi ágyon. Ugyanezzel dicsekszem én is!

H. Lajosné

Köszöntünk feltámadás örömünnepén

Húsvét napja virradt újra ránk,
Isten Fia visszatért hozzánk.
Az Ő Lelke halhatatlan lett,
Ígérete szent igazság lett.
Adjunk hálát az Ő nevének,
Dicsőség örök életének!
Testvérek dicsérjük Őt, áldjuk,
És szent nevét magasztaljuk.
Hogy e világnak hódolata,
Csak Őelőtte leborulva,
Népeknek szíve örvendezzen,
Keresztje alatt megbékéljen,
Hallelujáját zengedezzen!
Halld Testvér, angyalok hangja szólt,
Nincs itt a sírban, feltámadott!
Rád is vár új élet, fogadd el,
Kövesd Őt, többé ne kételkedj.
Megáld téged is gazdagon,
Csak fogd kezét légy engedelmes.
Hidd el oly régen téged keres,
Azért jött el hogy megtaláljon.

Áldott ünnepet a MERA áldott hitvalló szolgáinak kíván szeretettel:

P. András Bácsi, Szlovákiából

RÉGI BIZONYSÁGOK

Hálával tartozom Istennek értetek, az áldozatkész szolgálatotokért. Anikó, köszönöm a kedves leveled, hogy újra felkerestél vele, melyben értesültem arról, hogy vegyek bátorságot, és a TWR adásaiból nyert bizonyságokból történeteket megelevenítsek. Hála Istennek már a legelején, ifjú koromban hallgathattam a monte carlói adásokat a nővérem jóvoltából, mert csak nekik volt olyan rádiójuk, mely alkalmas volt a vételre. Majd a hetvenes évek során nekem is sikerült vásárolni ilyen rádiót, és tudtam fogni az adásokat, és hallgatni zavarások közepette, de azért érthetően. Bizony nagyon vártam és vártuk a családommal az adást, mert hétközben ez volt a bibliaóra, tanítás, hit és lelki erő számunkra. Vasárnap pedig a gyülekezet. A munkát abbahagytuk, és odaültünk csendben figyelve az adást. Kedves H. Ödön testvért, akit aztán nyugdíjba vonulásakor személyesen megismerhettem, megköszönve Istennek és neki is a szolgálatokat.

Várakozással hallgattuk János bácsi kerekasztalát a fiatalokkal kapcsolatban, ami igen építő volt. Az énekeket kissé zavaros körülmények között felvettem magnóra, még most is előveszem nosztalgiázva 35 év után. A 80-as években, mikor még nem volt szabad a munkahelyen hitéleti dolgokat előhozni, akkori művezetőm vallásos ember lévén ment nyugdíjba, és mivel nem akartak pártos búcsúztatót számára, engem kértek meg a vezetők, hogy tegyem meg. Isten segítségével írtam és felolvastam a hozzá illő beszédemet, majd a kis magnómat előkészítve a satupadra kitettem, és a végén a Monte Carlóból felvett énekkel búcsúztattam. Az ének címe : Hála mindennap mindenért hála... A műhelyben összegyűlt emberek – köztük a hölgyek –, hallva ezt az éneket elérzékenyülve köszönték meg. Dicsőség Istennek érte!

Egy történet, ami nagyon megfogott, talán 30 évvel ezelőtti bizonyság, amit más fiatalokkal is megosztottam. Egy fiatal leány öngyilkosságra készülve bezárkózott a tömblakásunk szobájába, és méreggel vegyített itallal az asztalon és mellette a rádiója. Elhatározta, hogy meghal. A rádió gombját elkezdte tekerni és felerősíteni, hogy a haláltusáját ne hallják a szomszédok. Majd tekerés közben a monte carlói adásnál a keze megállt. Pont akkor, amikor a pohárért nyúlt, a bemondó szolgáló testvér azt mondta, hogy te, aki a méreggel teli poharad akarod kiüríteni, tudd meg, hogy Jézus szeret stb. Tedd le ma a poharat, és fogadd be Jézust a te életedbe. Annyira meglepődött, hogy azonnal engedelmeskedett, elfogadta Jézust, és megmenekült az örök haláltól. Dicsőség Istennek! Ez egy jó adás volt a mennyből, jól időzítve!

A mi bizonyságunk. A kedves feleségem egy vasárnapon nagyon beteg lett, nőgyógyászati problémái voltak. De nem fordult orvoshoz azonnal, mert csak mentővel lehetett volna megoldani. Én a gyermekeinkkel elmentem a gyülekezetbe, és a rádiót oda készítettük feleségem ágya mellé, hogy majd lesz az adás, ő otthon kapcsolódjon az elhangzottakhoz. Hazatérve a gyülekezetből látjuk, hogy fenn van és ebédet készített, mire megérkeztünk. Kérdeztük, mi történt. Azt mondta, hogy meggyógyult a rádióban elhangzott igehirdetés alatt. Dicséret Istennek, teljesen felépült, és az ebédet is felszolgálta. Hát milyen csodálatos Isten üzenete az éteren keresztül is! Nagyon hálásak vagyunk, hogy még ma is szólhat az evangélium a rádión keresztül.

Örültem, mikor a MERA elindulásánál Budapesten láthattam azokat a testvéreket szolgálni, akik a hang tulajdonosai, és az eszközöket is. Vágyom látni a monte carlói és a mostani szolgálókat, munkatársakat a mennyben is. Isten gazdagon kiáradó áldása, Szentlelke vezesse a szolgálatotokat.

P. Sándor, Tatabánya

TESTVÉREKRE TALÁLTAM

A hatvanas évekre visszamenően emlékszem, hogy szüleimmel megtaláltuk a 41 méteres rövidhullámon a monte carlói adást, és attól kezdve igyekeztünk, hogy mindig meghallgassuk az adásokat. Az igaz, hogy nagyon zavarták az adásokat, de még így is jó volt hallgatni Isten üzenetét a rádión keresztül. A hatvanas évek második felében férjhez mentem és a leveleken keresztül is kapcsolatot tartottam a monte carlói testvérekkel, és ők küldtek nekem egy képes Bibliát. Én pedig egy kedves ének szövegét és kottáját küldtem nekik, ami így hangzott:

Veled járok Jézus, fogva szent kezed,
és ahová küldesz bátran elmegyek,
ha nevedben járva munkát végezek,
a Sátán hadai engedelmesek.

Veled járok Jézus, oltalmad alatt,
bármily veszély ér is,
a lelkem szabad,
és ha testem szenved, csendben hordozom,
Te adsz erőt folyton, s nem panaszkodom.

Veled járok Jézus, áldásod kísér,
szereteted minden kincsnél többet ér,
nincs hiányom jóban nem szűkölködöm,
oly boldoggá tettél már itt e földön.

Veled járok Jézus oly hálás szívem,
bűnöm nehéz súlyát reád tehetem,
Golgotára érve megnyílik az ég,
lelkemre árad az égi dicsőség.

Isten csodálatos módon mindig velem volt, még akkor is, amikor én ritkábban vettem kezembe a Bibliát. Ő megígérte, hogy velem lesz, és hála Neki, hogy általa sok lelki testvérre találtam. Most rajtatok keresztül is találtam testvéreket, hiszen Tőletek tudták meg a címemet, és azóta megismertük egymást. Most gyakrabban találkozunk Isten Igéje mellett. Hálás a szívem, hogy Istennek csodálatos útjai vannak, amin keresztül egymáshoz viszi az Őt szeretőket. Hálás vagyok Istennek értetek is, és mindig imádkozom azért, hogy a drága jó Isten adjon nektek Szentlelke erejéből még többet, és áldjon meg benneteket gazdagon az Ő szent és csodálatos munkájában.

G. I.-né Irénke, Farád

GYERMEKEKKEL A STUDIÓBAN

Hálás vagyok a jó Istennek azért a 15 esztendőért, amelyben a MERA rádió gyermekműsorát készíthettem. 1994-ben mentem nyugdíjba mint általános iskolai tanító, és felajánlottam életemet és szolgálataimat az Úrnak. Hamarosan megérkezett a felelet. Rácz Géza testvér hívott a gyermekműsorvezetői szolgálatra. Isten indítását éreztem, és elvállaltam, pedig rádiós tapasztalatom nem volt. Az akkori megbeszélés megalapozta a 15 évig tartó, imádságos és tiszteletteljes közös munkálkodásunkat.

Minden tanévre tervet készítettünk. Legtöbbször jóváhagyta az elképzelésemet, de néha mást ajánlott, azt meg én tartottam fontosnak. Az együttműködés példás menetét Isten ajándékának tekintettük. Végül is úgy ért véget az én szolgálatom, hogy Rácz testvér, a szerkesztő, hazament az Úrhoz.

A Biblia történeteit ismertettük meg, kiegészítve a saját véleményünkkel, de történelmi és földrajzi leírásokat is tanultak a gyerekek. Néha megszemélyesítettük a történeteket, így jobban átélték az eseményeket, vagy kutatómunkát kaptak, és arról számoltak be. Igyekeztünk az ő számukra is érdekessé tenni a felvételt. Legtöbbször én kérdeztem őket, és ők válaszoltak, de néha visszakérdeztek, és olyankor megéreztem, mit jelent mikrofon előtt spontán felelni.

Különböző szempont szerint vettük végig a Bibliát. Egyik évben a gyermekek élete szerepelt a tananyagban, a másikban például a nőké. Elidőztünk a híres csatáknál, ahol az Úr győzte le az ellenséget, és azoknál, ahol nagy vereséget szenvedett Izrael népe. Az utolsó éveimben, amikor már egy kicsit belejöttem a rádiós „mesterségbe", nehezebb témákhoz is hozzá mertem nyúlni. Ekkor beszélgettünk az Énekek éneke üzeneteiről, engedve a gyerekek őszinte kérdéseinek is, és a beszélgetéseink igen hasznosak lettek. A jó Isten akarata szerint való kapcsolatok kialakítását, és ápolását figyeltük meg. Értékes hozzászólásaikkal maradandó élményt nyújtottak nekem. Remélem azoknak is, akik hallgatták. „Miért van szenvedés?" kérdéséről is több alkalommal beszélgettünk, és őszintén elmondták félelmeiket és aggódásaikat. Jób könyve segített megtalálni a feleletet.

Egy évig foglalkoztunk az Úr Jézus példabeszédeivel. Az Úr Jézus ismert fogalmakat használt magyarázatához. Nekik a Mennyek országáról nem volt ismeretük. Nekünk máshol voltak hiányaink. Érdekes felfedezéseket tettünk a zsidó kultúra megismerésében. Akkor már érthetővé vált a só, a fény, a véka alá rejtett gyertya példája és megértettük az Úr Jézus mondanivalóját. Hiszem, hogy megérintette a hallgató gyerekek szívét is a példázat tartalma.

A felkészülés során imádságban kértem az Úr személyes üzenetét. Néha lelki harcokat éltem meg, de ezzel is gazdagabb lettem. Az Ő jelenléte megbátorított, és képes lettem a tanításra.

Nagy gondot jelentett a gyermek társaság összeboronálása, de ezt is megoldottuk. 3-4 gyermek velem jött a studioba, és az utazás idejét is hasznos beszélgetéssel töltöttük. A táskámban illatozott néhány palacsinta, jutalmul és buzdításul, mert a gyerekeknek erre is szükségük volt. No, meg alaposan el is fáradtak. Néha 3 órát is eltartott a felvétel. Igaz, ilyenkor több leckét vettünk fel. Egészen addig velem jöttek vissza az újpesti imaházhoz, amíg egy szombaton átfutottak az úttesten. Akkor nagyon megijedtem, és másként szerveztük meg a felvételt.

A mikrofonlázat különböző módon éltük meg. Nekem a hangom változott meg olykor, a gyerekek meg zörögtek az asztal alatt, vagy kapirgáltak a terítőn. Segítettünk a gondon. A stúdióban levették a cipőiket, és a tenyerük az asztalon pihent. Néha álltak a felvétel alatt, máskor leülhettek, de mindig nagyon elfáradtak. Mégis szívesen, önszántukból jöttek, megtanulták a kijelölt igeszakaszt, és imádkoztak az igehallgatókért. Örültek, amikor levelet kaptunk, és tetszett a műsor a hallgatóknak.

Sok tanulság, bizonyság és emlék maradt meg bennünk, ezek még megírásra várnak, de ez a kérdés is az Úrnál van elrejtve.

Már két generáció nőtt fel a gyülekezetünkben, akik közreműködtek a MERÁ-ban. Életükön Isten áldását láthatom. Civil életük eredményes, jól tanulnak, és a hívő életet választották életcélul. Bibliai ismeretük sokkal magasabb, mint a többi fiatalé. Közülük többen is szeretnének a MERÁ-ban dolgozni önkéntesként, munkaidő után. Megértették a krisztusi parancsot, és szeretnének ennek eleget tenni. Legyen áldott az Úr neve, hogy elhívott a rádiós szolgálatra, és segített a műsorok összeállításában és levezetésében. Hálát adok imádkozó munkatársaimért és a hűségesen szolgáló gyermekekért.

Frittmann Lászlóné

A BUZGÓ IMA HATÁSÁRA

Csak rövid emlékem van a monte carlói adásokról a 60-as évek elejéről. Mozgássérült, hitben élő nagynénink buzgón hallgatta az adást, nekem nem volt rádióm sem, és lehetőségem sem a hallgatásra. A nagynéném sok imádsága gyümölcsöt termett. Hevesi Ödön válaszolt leveleire, ő pedig kézimunkákat küldött a misszió támogatására. A buzgó imádság hatására kezdtem a MERA adásait hallgatni 15 éve.

Kedves Igével búcsúzom: *„Gondol ránk az Úr, meg fog áldani..." Zsolt 115,12*

Még a legkisebb ügyünk sem volt jelentéktelen számára. Mivel Isten nem változik, a jövőben is mindig gondol ránk, és meg fog áldani.

M. Jolán, Csetény

ANTENNA ÚJSÁGUNK MUNKÁLKODIK

Mint azt már műsorainkban is többször megvallottuk, mindig azzal a reménységgel készítjük az Antenna újságot, hogy az az Úrtól jövő szívbéli dolgokban fog munkálkodni. Hisszük, hogy szolgálatunk Jézus Krisztus akaratából van, mert ez volt az Ő utolsó rendelkezése, amit a Mt 28-ban olvasunk: *Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet... hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*

Február volt és a háziorvoshoz mentem. Már korábban letettem ott több Antenna újságot, hogy az unatkozó betegeknek legyen tartalmas olvasnivalójuk. Hát, most legnagyobb örömömre azt láttam, hogy egy asszony igen elmélyülten böngészi a mi újságunkat. Letette – úgy tűnt: gondolkodik valamin – majd ismét kézbe vette, és hosszan olvasta. Mielőtt beszélgethettünk volna, behívták, de a szívében – hitem szerint – máris ott voltak a tanúságtevések, az igemag, amiről tudjuk, hogy nem tér vissza dolga végezetlenül.

Később egy szolgálati útra indultam. Az idei első újságot még nem volt időm elolvasni, így betettem a táskámba. A buszon mellettem ülő kedves ifjú hölgyet megkérdeztem, hogy a többórás úton volna-e kedve velem egy keresztény filmet megnézni, a laptopomon. Volt! – és utána a témáról beszélgetve elővettem az én Antenna újságomat, odaadtam neki, hogy ha érdekli a téma, hol talál erről komoly tanítást, beszélgetéseket. Láthatóan nagy örömmel fogadta, és boldogan ismerkedett vele, amíg el nem búcsúztunk. Remélem egy, vagy általa több új hallgatót is nyertünk, mert ma is igaz Pál apostol szava: *Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. (Róm 8,19)*

Az Antenna újság képes barátságokat is építeni és szeretet kapcsolatot is munkálni. Vidéken jártam, ahol egy eseményre több egyház tagjai is összegyülekeztek. Itt esett meg, hogy személyesen megismerhettem Mészáros Jolán református testvérünket is, aki írásával jutalmat nyert az Antenna újságban. El se hiszitek, hogy mekkora öröm volt ez, és az óra ott hirtelen „olvasói és hallgatói" találkozóvá nemesedett.

Aztán azt is hallottam egy asszonytól, hogy egyszer, amikor megkapta az újságunkat letette az asztalra, mert még nem volt ideje beleolvasni. Éppen átszaladt a szomszédasszony, de amint meglátta az Antennát, neki se az volt a legfontosabb, amit szeretett volna, hanem az újság! Rögtön leült, és már bele is merült. Így esett meg, hogy a szomszéd, akinek nem is jár az újság, hamarabb kiolvasta, mint az, akinek címeztük – mesélte nevetve a kedves hölgy. Mások meg továbbadják újságunkat, új kapcsolatokat építve ezzel is. Hát van ilyen is, és még ez is a szeretetben hoz össze minket...

De ne gondoljátok azt kedves olvasóink, hogy ez a szolgálat csak nektek hoz áldást, mert mi is hasonlóan táplálkozunk abból, amit ti írtok.

A jelzett számban volt egy cikk: „Várj három napot". Egy idős hölgy mondta ezt egy elkeseredett személynek. „Amikor Jézus pénteken meghalt a kereszten, ez volt az emberiség legrosszabb napja. Amikor jönnek a bajok, nekem mindig ez jut az eszembe... s az is eszembe jut, hogy mi történt a harmadik napon, húsvétkor! Jézus feltámadt a halálból! Amikor a dolgaim rosszul mennek, már megszoktam, hogy várok három napot, mert akkor valahogy minden jóra fordul." Ez a gondolat mélységesen megérintett és még ma is hordozom szívem titkos kamrájában. Nagyon sokszor megtapasztaltam már az életemben, hogy egy-egy döbbenetesen szomorú vesztesség után Isten egy csodálatosan szép és új dolgot kezd az életemben, amiért érdemes remélni.

Amikor legutóbb a nyertesek névsorát böngésztem, boldogan fedeztem fel benne kedves testvéreimet az Úrban. Barbarics Éva nénit Budafokról, Farkasné Erzsikét Bekölcéről, és ismét megmelengette a szívem Olgi néni, aki süteménnyel várt az út közepén, mikor hozzájuk érkeztem, pedig csak a rádión és az Antenna újságon át ismert. Aztán az „Isten hullámhosszán" c. cikkben, melyet P-né A. Júlia írt, éppen a bemerítési igémet találtam: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem".* Nekem azért is végtelenül kedves ez az ige, mert ez lett a szolgálatom és az életem is, amint azt ti is gyakran hallhatjátok a Jegyzetelve c. rovatban. Az Úr megcselekszik velem dolgokat – sokszor harmadnapra megsegít! – és én ezt elmondom. Ennyi az egész!

És a végére hagytam, de nem utolsó sorban, hogy mennyire megerősít engem és minden szolgáló testvéremet, ahogy Tolner Gyula írja Budapestről és L. Gyula Szentimréről, F. Józsefné Pécsről és még sokan mások, hogy imádkoznak értünk és áldást kérnek ránk. El se hiszitek, hogy mekkora biztonságot és boldogságot ad nekünk ez a tudat, mert a szellemi támadásokban általában a frontvonalon dolgozók részesülnek legjobban.

Egy nagyon különös szó is szíven talált G. Zoltán, Ukrajnában élő, nagydobronyi hallgatónk által idézett igéből: "...hatalmat adott Isten fiának lenni..." Ugyanezt az igét olvashatjuk János evangéliumának 1,12. versében egy másik megfogalmazásában: *„akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek".* Ez az ige most mélyen megérintett, és nagyon sok gondolkodnivalót is adott nekem... Milyen felemelő dolog, hogy Isten felhatalmazott minket arra, hogy az Ő gyermekei legyünk! Hatalmunkban áll dönteni mellette. Mennyi szeretet, kegyelem és irgalom árad felénk csak ebből az egy mondatból is! Mert mivé tesz minket ez a lehetőség? Visszaadja a teremtéskor kapott méltóságunkat, sőt még többet is, mert így Krisztushoz lehetünk hasonlók! Ki? Mindenki! – aki befogadja az Urat a szívébe. Érzitek, hogy mennyi megbocsátás van ebben a szóban, mennyi hazavárás, mennyi vágy, hogy boldogabbak lehessünk, már itt a földön is? Engem nagyon megrendített ez a mondata az Úrnak, ismét.

Sorolhatnám az átélt eseményeket, melyeket mind azáltal kapunk, hogy az Antenna c. újságot az Úr gondozásában rendben kiadhatjuk. Hisszük, hogy a Kárpát medencén túl, a világ sok tájára jut el ezáltal is az Úr áldása, és pihen meg rajtunk, a munkásokon is. Dicsőség Istennek!

Salyámosy Éva

TESTVÉREK KÖZÖTT

Gyermekkori barátnőimmel legtöbbször iskolásat játszottunk és én voltam a tanító néni. Ez a hivatás lebegett mindig a szemem előtt, s bizony nehezen tudtam feldolgozni azt a kudarcot, hogy „egyéb" származásom miatt nem vettek fel a Bölcsészkarra.

Az Úr humorát bizonyítja az a tény, hogy a Tőle kapott talentumot ennek ellenére kamatoztatni tudtam, és sokkal szélesebb körben. A magyar-történelem szakos tanári diplomát munka mellett szereztem meg s, mint kulturális témákkal foglalkozó újságíró, a sajtó minden területén megfordultam. Különböző lapoknál, a rádióban, televízióban egyaránt dolgoztam, s emellett egy evangéliumi gyermek újságot is szerkesztettem, az Örömhírt (1990-ben ez volt az első), gyülekezetünkben pedig mint hitoktató és vasárnapi iskolai tanító szolgáltam, illetve szolgálok ma is.

A Duna TV-ből mentem nyugdíjba, ahol történelmi, irodalmi, művészeti műsorokat szerkesztettem. A gyermekeket és a fiatalokat mindig nagyon szerettem, de az utóbbiaknál lassan meg kellett tapasztalnom, hogy nem kíváncsiak az idősebbek véleményére. Divatba jött a fiatalítás, ami rendjén is lett volna, ha józan keretek között történik. Ezzel szemben a „jöttem, láttam, győztem" magatartásuk mellett egyre nyomasztóbbnak élték meg az olyan kolléga jelenlétét, aki alaposan felkészül a feladatára, kényes a szép magyar beszédre, betartja az igéreteit, nem késik el..., vagyis „őskövület". Valószínűnek tartom, hogy a mellém beosztott fiatalok sem örültek annak, hogy nem káromkodhatnak szabadon, nem késhetnek – az utolsó időben egyre többet mérgelődtem a felületességükön (tisztelet a kivételnek).

Nyugdíjazásom váratlanul ért, de még mielőtt búnak adtam volna a fejem, Mennyei Atyám különleges ajándékkal lepett meg! Kedves kolléganőm, Salyámosi Éva (ismertük egymás hívő életét) beajánlott a MERA-ba. Miután átestem a lelki, hitbeli felvételi vizsgán, beállhattam az önkéntesek csapatába. Ennek nemcsak azért örültem, mert így a szakmámban maradhattam, hanem azért is, mert hívő emberek közé kerültem. Micsoda változás!

Újdonság volt számomra az is, hogy a fiatal szolgatársak kezdeményezték, sőt igényelték, hogy megosszam velük rádiós és szerkesztői tapasztalataimat, hiszen mint önkéntesek, más-más szakmából érkeztek. Mondanom sem kell, milyen boldogan beszélgettem velük a műsor készítésen kívül is a régebbi időkről, családi hagyományokról, történelmi eseményekről, melyeket a hiányos történelem oktatás miatt alig ismertek. Könyveket is ajánlhattam nekik.

Őszintén meglepődtem, amikor két fiatal munkatársnőm, Elek Éva és Balogh Bea, „a bibliás fejedelem asszony", Lorántffy Zsuzsanna életéről szóló könyv elolvasása után lelkesen kérdezősködött tovább, olyan élményt jelentett számukra Szentmihályiné Szabó Mária lélektől átitatott könyve, az „Örök társak".

Beával párban dolgoztunk (most kisbabájával van otthon), ezért több időt töltöttünk együtt. Átmelegítette a szívemet, amikor észrevettem, hogy egy-egy szép vers műsorba illesztésekor felírta magának a címeket s a szerzőket. Egyébként is mindig tele volt kérdésekkel, s ha éppen alkalom adódott arra, hogy közösen ebédeljünk, a MERA kedves fiatal háziasszonya, Edina is leült közénk, mondván, „olyan érdekes témákról beszélgettek".

A munkatársnők mellett igen jó kapcsolatom alakult ki Nemeshegyi Zoltán fiatal műsorkészítő társammal is. A fiam idősebb nála, mégis remekül megértjük egymást. Bibliáról, a mindennapi életről, s az elmaradhatatlan magyar történelmi kérdésekről egyaránt jókat tudunk beszélgetni. Mivel őt hosszabb távon is érdekli a rádiózás, ezért munka közben igyekszem minél több szakmai „fogást", gyakorlati megoldást átadni neki.

Kimondhatatlanul hálás vagyok az Úrnak azért, hogy ilyen módon is részt vehetek az evangélium terjesztésében. A műsorok elkészítésével töltött időért, befektetett energiáért még bőséges jutalmat is kapok a már említett szeretet kapcsolatokból, no és azáltal, hogy a hosszú évek alatt megszerzett szakmai tudást és tapasztalatot átadhatom a fiataloknak!

Zika Klára

VISSZAEMLÉKEZÉS

Nyugdíjas vagyok, 50 évvel ezelőtt gimnáziumba jártam. Kevés alkalmunk volt a tiszta ige hallgatására a pártállamban. Isten, aki gondot viselt rólunk azokban az időkben is, kipótolta a hiányunkat. Csodálatosan adta meg a lehetőséget az ige hallgatására otthonunkban a Trans World Radio Monte Carlóból történő adásain keresztül. Isten népe körében futótűzként terjedt el a hír: van evangéliumi adás a rádióban. Sok olyan idősebb embert ismertem, akik azért vettek hordozható rádiót, hogy bárhova mennek, kövesse őket az evangélium. A mi családunk is berendezkedett az adások hallgatására, sőt továbbadására is. Bátyám direkt e célból vett egy magnót, hogy felvegye az adásokat és bármikor visszahallgathassuk, továbbítsuk azoknak, akiknek akkor erre nem volt lehetőségük. Sok áldást nyertünk az adásokból: megismertük az áldott életű Ungár Aladárt, voltak ifjúsági műsorok, új énekeket tanultunk (magnóról), a norvég misszióval is megismerkedtünk (Kelemen Erzsébettel is leveleztünk). Új színt hoztak az életünkbe ezek az adások, a többi hívő testvérekkel meg tudtuk beszélni a tartalmukat. Örültünk, hogy különböző időpontokban voltak az adások, és több hullámhosszon is lehetett fogni, kevésbé zavarták, így minőségi hangot kaptunk. Gondolom, technikailag jól felkészültek voltak a szakemberek. Istennek csodálatos eszköze volt ez évtizedeken keresztül, neki legyen hála és dicsőség, hogy sok embert indított el a megtérés útján. Családommal együtt elmondhatom, hogy azokban a lelkileg sivár években erősítette a hitünket, és sok embernek tudtuk vinni az evangéliumot. Egykor tejnek italával táplált bennünket az Úristen, hogy később a keményebb eledelt is meg tudjuk emészteni. Hála Istennek, hogy most záporként hull az áldás ránk, bőven van mindenkinek lehetősége az ige hallgatására, megélésére és továbbadására. Rajtunk múlik, hogy miként élünk az alkalmakkal, mert *„A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg". (Apostolok Cselekedetei 17,30)*

H. Csaba, Nyíregyháza

Felkaroltak

Friss az emlékezés. Tavaly nyáron két hívő testvérnő elköltözött az Úrhoz, hiszem, hogy találkoztak Megváltójukkal. Telefonon értesültem mindkét esetről. Kicsit szomorú lettem, mert többet nem kapok levelet tőlük, nem telefonálnak. Ők levelükben is az Úr kegyelméről, jóságáról írtak, őt dicsőítették. Írtak Jézus szeretetéről és hatalmáról, nem a betegségekről és szegénységről. Tanulgattam, elmélkedtem levelük tartalmán. Kedves és csengő volt a hangjuk. Jó visszaemlékezni a két testvérnőre. Győztesként mentek el, isteni ismerettel gazdagon. Az életet élni kell ott, ahol vagyok.

Egy napon így szólt hozzám Ildikó, aki itt dolgozik az otthonban: márciustól veletek leszek, benn dolgozom, hála-hála Krisztusnak. Ez jó hír számunkra, áldás mindnyájunknak. Örültem a jó hírnek, valóban velünk van Ildikó. Ő kinn volt mint dolgozó, helyettesített másokat. Ő ismeri gyengeségeimet, akkor segít, mikor látja, hogy szükség van rá. Ismeri a Bibliát, van közös témánk is. Bízom abban, hogy szeret majd bennünket, fél bénákat.

Egészségesen a MÁV-nál dolgoztam, ott egy kolleganő felkarolt, ez a barátság évek múlva is megmaradt. Mikor kórházba kerültem, ott is meglátogattak. Tudjuk egymásról, mi történt a másikkal: hívő katolikus a család, a férj templomba is jár. Ismerik a mostani helyzetemet is, többször küldenek csomagot egy régi kollégám által. Megemlékeznek a névnapomról, születésnapomról. Én is felköszöntöm őket telefonon. Imáimba foglalom ezt a családot, és hálás szívvel gondolok rájuk.

A MERA adásait két éve hallgatom, igen tartalmasak az adások, mindig alig várom, hogy elkezdődjenek. Erősít a hitemben, és jó hallani a munkatársak hangját is. Remélem, még sokáig hallgathatom őket. Áldás kísérje az adások készítőit, hiszen fáradoznak az evangélium terjesztéséért, hogy én is hallhassam.

Isten áldja meg a műsor készítőit, kívánok sok sikert és áldást.

R. Ágnes, Cered (Roma hívő)

Mindeddig megsegített minket az Úr!

2011 különleges év a MERA életében. A munkánkat figyelemmel kísérők nagyon jól tudják, hogy a magyar nyelvű evangéliumi rádiózás nem Magyarországon kezdődött. A Trans World Radio alapítója magyar származású családban látta meg a napvilágot, s számára rendkívül fontos volt, hogy az evangélium hirdettessék a rádió segítségével is, s az első nyelvek között a mi gyönyörű nyelvünk is ott legyen. Biztos bizonyítékaink vannak arra, hogy 1958 januárjában már hétfőnként szólt a magyar adás Tangerből, hiszen hallgatói levél is van a kezünkben azokból az időkből. Ám az igazán rendszeres adás 1961-ben kezdődhetett, amikor Monte Carlóból áprilisban 8 nyelven, s aztán a következő hónapokban további nyelveken is felcsendült az örömüzenet. Ebbe a sorba 1961 júliusában lépett be a magyar nyelvű műsor, Steiner József hangján és szerkesztésében.

Erre az eseményre, s az elmúlt években megtapasztalt megtartó kegyelemre emlékezünk majd ***2011 július 9-én, szombaton délután 3 órai kezdettel a Keresztyén Testvérgyülekezet Ó utcai imaházában***. Szeretnénk hálát adni az útért, melyen Isten vezetett minket, s különösen azért, mert voltak testvérek, akik a határokon innen és túl sok nehézséget, kockázatot, s még a rendőri zaklatásokat is vállalva végezték a munkát, hogy az adások elkészüljenek.

A hálaadó istentiszteletre szeretettel hívjuk azokat, akik ebben a munkában fáradoztak, akik nem kímélték ifjú erejüket, s akár felvételek készítésével, akár igehirdetéssel, verssel, bizonyságtétellel járultak hozzá a műsorkészítéshez. Szeretettel hívjuk azokat is, akik hallgatóként sokat imádkoztak, s titokban adták tovább a hírt, mikor és hol foghatók ezek az adások. S szeretettel hívjuk azokat is, akik a történelmi pillanat nagyságát megérezték, és 30 évnyi földalatti munka után megragadták a lehetőséget egy alapítvány létrehozására, hiszen 1991 őszén már a bíróságon lehetett a kérelem: megalakult a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány. Mire minden papír elrendeződött, 1992 februárját írták, de egy jó év múlva az evangéliumi adások szerkesztése részben, aztán hamarosan teljes egészében „hazaköltözhetett".

Az ***50 éves hálaadó alkalomra*** természetesen meghívást kapnak nemzetközi testvérszervezeteink, az alapító és a műsort sugárzó TWR, az első műsorkészítők is. Az ünnepi alkalomra egy kiadványt is készítünk, amelyben személyes visszaemlékezések, interjúk, történelmi visszatekintés mellett mai munkánkat is szeretnénk bemutatni. Kérjük, járuljon Ön is hozzá kiadványunkhoz azzal, hogy megírja visszaemlékezését, bizonyságtételét!

PÁLYÁZATI HÍREK

Az előző pályázatunk óta beérkezett írások közül az alábbi szerzőket jutalmaztuk:

Belányi István, *Felsőmocsolád*
Frittmann Lászlóné, *Budapest*
Gaál Istvánné, *Farád*
Gabulya Józsefné, *Nyíregyháza*
Hidvégi Lajosné, *Kistarcsa*
Hofmanné Mierlucz Ica, *Szalárd*
Horváth Csaba, *Nyíregyháza*
Juhász János, *Bekecs*
Kovács Sándorné, *Miske*
Magyar Jánosné, *Gödöllő*
Máthé Magdolna, *Románia*
Mierlut Sándorné, *Románia*
P. Arany Júlia, *Tahitótfalu*
Paka Sándor, *Tatabánya*
Pecznyik Pál, *Celldömölk*
Pusztaniné V. Amália, *Nyírbogát*
Radics Ágnes, *Cered*
Révész Andrásné, *Kisvárda*
Szabó Lászlóné, *Tótkomlós*
Szigeti László, *Kerekegyháza*

Köszönjük, hogy írásaikkal megörvendeztettek minket és hallgatótársaikat!

ÚJ PÁLYÁZAT
MINTHA SZÍVEN TALÁLTAK VOLNA

Amikor Péter apostol először lépett a nyílvánosság elé Pünkösd napján a feltámadása után, igehirdetése rendkívül megrázó és célratörő volt. Világos választ jelentett arra, ami éppen történik, ugyanakkor segített a hallgatóknak abban, hogy megértsék: Isten ígérete teljesedik be a szemük láttára és a fülük hallatára a Szentlélek kiáradása által. Ám az igehirdetése mondanivalója messze túlmutatott a jelen aktualitásán. Világossá tette, hogy a Szentlélek érkezése és Jézus személye között nagyon is egyértelelmű összefüggés látható, s hogy Jézus kereszthalála minden jelenvaló számára alapvető kérdés. Nem kellett ahhoz jelen lenni Pilátus udvarában, vagy a Golgota halmán, hogy valaki egy legyen a Jézust a halálba küldők közül...

Hallgatói döbbenten hallgatták, s eljött a pillanat, amikor 3000 lélek kiáltott lelki segítségért: *„Mit tegyünk, Atyámfiai, férfiak?"*

Mi vezetett ide? Az ige kendőzetlen, világos hirdetése. A hallgatóknak nem arra volt szüksége, hogy valaki nagyon okos és főleg kellemesen simogató mondatokkal kényeztesse őket, legyezgetve hiúságukat, s tovább gerjesztve öntudatukat. Ez korábban is a szükségesnél bővebben állt rendelkezésükre. Most az igazság pillanata jött el, a szembenézés, sőt a szembesülés percei, aminek a végén a saját lelkiismeret sem a felmentést kereste, hanem a kegyelmet, ami nem egy kegyes elmésségéket mesélő szónoktól, de egyenesen és kizárólag Istentől kapható. A szó nyers volt. Hatása megrázó: *„mint ha szíven találták volna őket."*

Milyen különös, hogy ahol ébredés történt a világban, s nem csak valami kegyeskedő klubmozgalom indult be, mindenütt „nyers" volt a szó. De a szíven találtak új életre, megbánhatatlan megtérésre jutottak. Az ige metszőkése elevenbe vágott, de akik hallgatták, átélték: *„Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de szavai meg is gyógyítanak..."*

Így jutottam megtérésre magam is, s talán olvasóink, hallgatóink közül még nagyon sokan. Mintha szíven találtak volna. Más színben láttam az egész világot, leginkább saját magamat, egész bűnös természetemet, s a lelkem felsírt a Megváltó után.

Várjuk szeretettel azokat a bizonyságtételeket, amelyek ehhez hasonló történeteket írnak le. Talán Önnel is pont így történt, kedves Olvasó! A borítékon belül kérjük, írja fel új pályázatunk címét:

„Minha szíven találtak volna..."

Beküldési határidő: ***május 30.***

A legjobb írásokat a Pünkösd után megjelenő Antenna újságban közzé tesszük. Az első tíz pályázat beküldőjét könyvjutalomban részesítjük!

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 31 m (9430 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	50 év innen-onnan
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Krisztus jó illatát viszem

Annyi nehéz dermesztő hónap után mindannyiunk öröme a várva várt tavasz, fényözönnel, reménységgel. Ahogy a természetet a tél szorongásából kinyitogatja, s ennek meganynyi csodaszép díszével, illatával, zamatával újra megörvendeztet Isten, olyan hatalmas csoda a kérges, fagyos emberi szív kinyílása is. Ahogy a napsugár csókolgatja a hideg földet, a benne megbújó virágreménységet, éppígy simogat Isten minket is, hogy önző, önigazult kemény létemből kikeljek én is. Hogy pompás virág legyek Általa, ahogy Pál apostol olyan szépen írta: *„...Krisztus jó illata legyetek...”*

Óriási igény van erre a kinyílásra manapság. A tél kínkeserves fázásaiból és sötétjéből minden teremtés a napsugár felragyogását várja. Amikor megsokasodik a világszerte az emberiséget sújtó baj és csapás, ez az óhaj felettébb megerősödik.

A világra zúduló természeti, anyagi és morális katasztrófák olyanok, mintha a tél szorításának felnagyított fenyegető rémei lennének. Egy olyan sötét, a lelkekre ránehezedő állapot, amelyre alig hull isteni fény, reménysugár. Világias szemmel: minden csak egyre nehezebb, a tavasz végleg eltűnik életünkből...? Eltűnhet, igen, ha nem HITTEL nézem a történéseket. Engem annyiszor megráz és elgondolkodtat Istennek a kijelentése, hogy a *„világ sóvárogva várja az isten fiainak megjelenését.”* Szinte kézzel fogható ez a vágyakozás. Annyira kiégett a szívünk a világbajaitól, és annyira szeretetre éhes. Az viszont biztos hogy ami – Aki után sóvárog a megdermedt világ, nem kényszerűen hozza – adja önmagát, a fényt a meleget, a megoldást. Isten látja minden teremtménye vergődését, könnyezve vár egy halk kereső hívó szót, vagy akár égre ható kiáltást: Jöjj Istenem, Szabadítóm! A féltőn szerető Isten miközben tiszteli szabad akaratunkat, Őt sóvárgó keresésünket meghallja, és válaszol. Elkezd az életem fényesedni. Törik a jég a szívemen, ölel az Isten. Az Isten ölelése olyan lágy, mint a tiszta víz, amit a fáradt vándor boldogan vesz magához, mert enyhet ad. Isten ölelése olyan puha és melengető, mint a nagy gonddal megépített fecskefészek. Ölelése olyan illatáradat, amely kiskertek százpompájú virágaival vetekszik. Illat és öröm, mely mindig a szívemen ül, el nem vehető, ki sem érdemelhető, csak van. Ingyen kegyelemből. A szerető Isten kivirultat fáradt, száraz önmagamból, hogy mindazzal amivé tesz, másoknak legyek erő, meleg szó, és mozdulat, figyelmes készenlét, együtt érző jelenlét. A templomozó keresztény Isten érintése nyomán így lesz Jézus arcát és jellemét kiábrázoló HÍVŐ EMBR, aki templomban és utcán, bárhol törődik a felebaráttal, sőt megörvendezteti. Áldozatkész szeretettel, ahogy Isten szeret. Igazán, emberként kivirulni, ennyit jelent.

Sokszor volt az életem mélypontokon. Megtérésem előtt különösen. Közel az ötvenhez elhagyni a szülőföldet, édesanyát, testvért, odahagyni évtizedek eredményét, élményeit, kedves helyszíneit, újat kezdeni a semmiből, három serdülő gyerekkel. Óriási emberpróbáló feladat volt családomnak. Ennek már húsz éve. Nehezen, de gyökeret vertünk. A városi élet után egy kis Dunamenti falu lett az életterünk, s amit eddig elérhettünk mint újrakezdők, nem nevezhető kiemelkedő sikernek. Sőt. Párom itteni életünk tizedik évében Istenhez költözött. Engem még az elején leszázalékoltak. Emberi szemszögből mindez, ami most is van: csőd. De én nem a nehézségeket számolgatom. Az áldásokat sorolom, és köszönöm szabadító Jézusomnak, Aki miután átadtam Neki az életem, egészséget adott, kései időmre unokákat, magányomra lelki testvéreket. Olyan öleléseket, törődéseket, konkrét és lelki jót küldött általuk, amik napsugarassá tették az életem. S ami a legtöbb: megtanultam másokat felüdítve felüdülni. Mindezekért Istené a dicsőség!

Ma már nem fáj, mint az elején a jöttment kifejezés. Hisz mindannyian csak vándorok vagyunk idelenn. Jövevények és zsellérek. A hiányok, testi fájdalmak, lelki sebek csak próbakövek a távon, amit meg kell tennem, miközben Megváltóm metszeget, alakítgat. Olvasztó kemencéjében is velem van, hogy nemes fém, Hozzá hasonló jellem legyek. Hívő életem így lesz hervadásában is Isten fényétől felragyogó, tavaszi illatokat hordozó, simogató, boldog élet.

Örök fénysugarú, megújuló, tavasz örömű és beteljesült reménységű kikeleteket kívánok mindazoknak, akik testben, lélekben még didergők, tanácstalanok és örömtelenek. A Mindenható áldott Isten virágoztasson ki minden ilyen életet, hogy Jézust megismerve, Benne megmaradva, az örök tavasz jó ízét, illatát már itt a földön megismerhessék. És árasszák magukból boldogan tovább!

P. A. Júlia, Tahitótfalu

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428